

Paraules i fets de Dones

Edita

Col·lectiu de Dones en l'Església

D.L.: B-22227-1995 - Preu: 2,50 €

ELS CANVIS SERAN RENOVACIONS?

Sumari

Número 35

Abril-Maig-Juny 2005

2 Editorial	7 Articles
-A la Pepita Valls del Grup de Dones d'Horta	12 Articles
-Administració i confessions religioses
3 Responsabilitats
-Els canvis seran renovacions?
-Nova presidència a l'Església	8 Articles
-XIV Trobada de Dones i Teologia Mallorca, 8, 9, 10 d'abril de 2005	13 Articles
-La marginació de la dona a l'Església
4 Responsabilitats
-Nova presidència a la Conferència Episcopal.
-Nova representació del C.D.E.	9 Articles
-Manifest XIV Trobada de Dones i Teologia	14 Activitats del CDE
-L'Acadèmia Catòlica de Sabadell acull un dels actes del 8 de març
-Celebració del 8 de Març
-Els anys passen volant
6 Responsabilitats
-Paraules d'agraïment a la Sefa Amell en el seu comiat com a Presidenta del CDE
-Paraules de la nova representant	10 Articles
-Evangelista Vilanova i Bosch, benedictí i teòleg	15 Flaixos
-Llum verda al matrimoni gai
-La violència d'una religió que mata les seves pròpies dones
-Un tal Herràez
-El diaconat femení
Bibliografia
	11 Articles
-Romeria, memòria i celebració
Ressenya	16 Agenda

EDITORIAL

Una sèrie d'esdeveniments ocorreguts últimament en l'Església i en la societat han somogut mediàticament l'opinió pública, la qual s'ha manifestat de molt diversa manera, com era d'esperar d'un conjunt tan plural com el nostre món.

La realitat estatal, que l'Església encara conserva avui, com a reducte d'un poder que mai no hauria hagut de produir-se, condiona sens dubte, el quefer pastoral enmig del món i suposa una contradicció i un antitestimoni del missatge rebut d'un Jesús senzill, auster i compromés amb els més marginats de la seva societat. Un Jesús que va nèixer pobre, que va viure a l'intempèrie i que va morir nu i deixat de tothom, fora d'unes quantes dones, que també s'ho miraven de lluny.

Per això el contrast és tan fort. La creu del Crist crucificat enmig d'una munió d'homes sols, vestits amb ornaments desfassats, envoltats de riquesa i ostentació, no és pas una imatge conseqüent amb l'estil de vida i la missió encomanada pel Crist als seus seguidors i seguidores.

El papat s'hauria de revisar a la baixa. El Bisbe de Roma forma part del Col·legi Episcopal amb els altres bisbes de tot el món, el mateix que Pere era part integrant

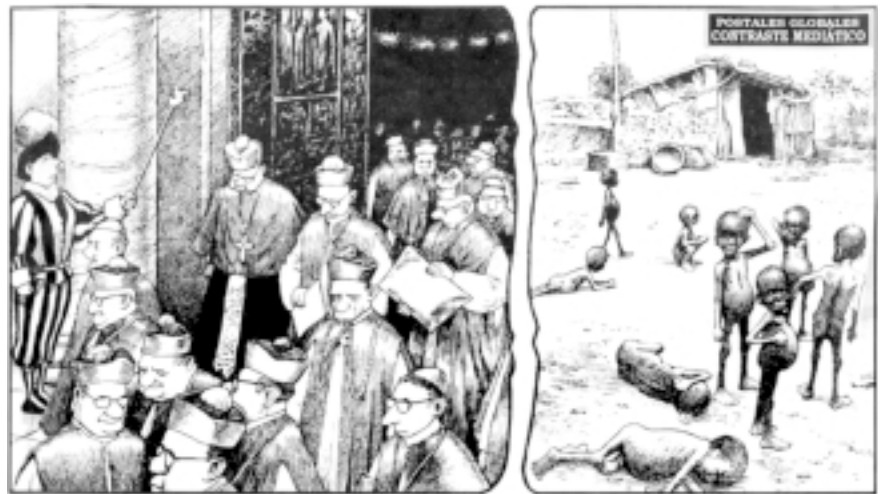
del grup de deixebles, homes i dones, que seguien Jesús. El Papa, com a signe d'unió, que no vol pas dir, d'uniformitat, sinó de comunió, hauria de promoure una responsabilitat veritable entre tots els estaments per avançar conjuntament amb tot el Poble de Déu en l'extensió del Regne.

També l'elecció d'un nou papa està envoltada d'una gran "parafernàlia" i d'un secretisme sectari. Per començar només un grup, per altra banda gens representatiu del Poble de Déu, els cardenals, nomenats directament pel papa, són els encarregats d'elegir el Bisbe de Roma. I quan el govern de l'Església ha estat més de vint-i-cinc anys a les mateixes mans, la composició del col·legi cardenali-

ci pot esdevenir d'una tendència concreta i no reflectir l'Església plural.

Benet XVI és un home de cùria, intel·lectual, dogmàtic, conservador i que s'ha mantingut durant el pontificat de Joan Pau II com a fidel guardià de la Doctrina de la Fe i d'una pastoral més d'acord amb els postulats del Concili de Trento que amb els del Vaticà II.

Esperem i desitgem que aquesta actitud fèrria i intransigent que ha mostrat fins l'elecció, doni pas a una apertura dialogant, atenta als signes dels temps, que alliberi, que no margini ningú, sensible als més desfavorits i que enriqueixi l'Església amb l'acceptació de la seva realitat plural.

La Vanguardia 8/10/05

La legalització d'unions del mateix sexe ha aixecat una forta discussió social i eclesial en pro i en contra. Sobretot l'Església jeràrquica s'ha pronunciat amb molta duresa sobre aquest fet, i en no poder impedir-lo s'ha adreçat a la consciència d'alcaldes i funcionaris perquè es neguin a presidir aquests casaments. Com sempre, la sexualitat, en totes les seves vivències, continua aixecant les veus discordants dels bisbes condemnant taxativament qualsevol modificació que respecti i alliberi les persones per tal de fruit d'una vida sexual, sense tabús i sense repressions.

Creiem que homes i dones, independentment de l'opció sexual de cadascú, han de tenir els matei-

xos drets i els mateixos deures socials. Per tant, avui és inconcebible que algú quedi exclòs, mirant la part afectiva-sexual, part, per altra banda, que només pertany a la vida íntima i privada de cada persona.

Amb aquesta llei, no s'obliga ningú a la pràctica de l'homosexualitat. Només es regularitza una realitat que existeix des de sempre. Posar el cap sota l'ala, com sovint es fa, no aporta solucions, sinó que agreuja qualsevol situació, sigui marginal, sigui conflictiva. Tothom té dret a viure la seva sexualitat amb plenitud i amb joia, mentre aquesta es mogui en el respecte, en la llibertat i es visqui en harmonia amb l'entorn humà i social.

Els canvis seran renovacions?

Però vosaltres no us feu dir "rabi", perquè de mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni doneu a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè de pare només en teniu un, que és el del cel; ni us feu dir "guies", perquè de guia només en teniu un, que és el crist. (mt.23,8-11)

Nova presidència a l'Església

Opinions i esperances extretes dels diaris:

Va ser amic i col·lega de Hans Küng amb qui compartia ideari i amistat fins que les diferències van provocar la ruptura intel·lectual i personal.

Era un teòleg prometedor, amb el cap ple d'idees renovadores, que va entrar en el Concili Vaticà II amb fama de progressista.

El teòleg Küng ha expressat la seva decepció inicial amb la elecció del nou pontífex, ja que, al seu parer, suposa una gran desil·lusió per a molts catòlics, que esperaven un papa pastoral de reformes. Però també ha insistit en la importància d'esperar "els primers senyals".

Hem de deixar enre un cardenal per començar a descobrir un papa, ja que l'encàrrec i la responsabilitat són diferents?. Josep Cuní i Jaume Reixac.

"Desitjo que no se centri tot en el papat, que funcioni la col·legialitat

episcopal, que reformi la curia, que no sigui cap de l'Estat Vaticà... Desitjo que tingui un tarannà planer i que, sobretot, tingui molt present els problemes del món actual, que s'apropi a les inquietuds de la gent". Roser Bofill. (Editora de Foc Nou).

"Somio en un papa que estigui a prop del poble i que ens escolti; que no es deixi vendre ni als governs ni a les multinacionals, que només es guii per l'Evangelí. Que sigui imatge de Jesús i que igual que ell no tingui por a enfrontar-se al poder per defensar els més pobres; que dialogui per la pau; que faci justícia".

Marta Candial (Presidenta de la JOC).

"Penso que és primordial que tingui un esperit jove, de compromís amb la justícia social i de treball incansable en favor de la pau en tots els racons del món. Igualment hauria de estar obert al diàleg i afrontar amb coratge i intel·ligència alguns dels principals problemes que té la societat actual, com ara la família i el paper de la dona, la bioètica, la moral sexual i l'educació". E. Giménez-Salinas. (Rectora de la URL).

"M'agradaria que sigués un home a qui li

hagi passat alguna cosa amb Déu, amb Jesús. Ha de ser un místic. Capaç de donar al servei del papa un rostre senzill. Que aconseguixi simplificar les formes externes. Que animés els cristians i tots els homes de bona voluntat a viure en la veritat i en l'alegria compartida. Que sigui el primer entre iguals. Que allò que digui al món ho anunciï amb els fets dins l'Església mateixa. Que faci avançar la igualtat de drets entre homes i dones dins l'Església. Que ajudi l'Església a ser menys clerical i més evangèlica i que sigui humil". Cristina Kaufmann. (Carmelita descalça de Mataró).

"Una persona que es preocupés especialment de la gent i dels països pobres i que partís de les necessitats i les preocupacions de les persones. Que fos conscient que la missió dels cristians és el seguiment de Jesús. Ell ens va predicar el Déu de l'amor i de l'estimació, no de la repressió..Déu ens estima a tots i ens vol lliures i feliços. Un papa que tingués en compte la col·legialitat, coordinant-se amb les di-

verses esglésies locals perquè no totes són iguals ni tenen els mateixos problemes. I un papa ecumènic, que pensi que la veritat la té Déu i no els homes". Pilar Malla. (Síndica de greuges de Barcelona).

Opinions i esperances de dones del Col·lectiu:

"Desitjaria que escoltés la veu de l'Esperit i retornés al seu pensament, idees de joventut: els seus treballs i estudis del Concili. L'esperança és l'últim que es perd". M Antònia Aragay.

"Jo crec que els veritables canvis vénen sempre de baix.

Voldria que actués més com seguidor de Jesús que com cap d'Estat". M. Pau Trayner.

Per a Benet XVI desitjo igual que per a tots i per a mi mateixa, que

posem en contrast l'Evangelí amb les nostres accions i que en traquem les conclusions.

Només ens cal fer "subito" l'esperit evangèlic i ser-hi fidels. Joana Ripollès.

Nova presidència a la Conferència Episcopal

El nou president de la Conferència Episcopal Espanyola és l'actual bisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez.

La primera feina de Blázquez com a president serà fer-se sentir en el Vaticà, perquè és

un bisbe d'una diòcesi petita.

El segon front que Blázquez haurà d'encarar és el diàleg amb el govern. Diuen que Blázquez, com fa un any Zapatero, comportarà un canvi de tarannà pel que fa al to episcopal. Blázquez,

com el descriu l'arquebisbe de Barcelona, és "un bisbe integrador, dialogant i sensible als reptes pastorals de la societat espanyola, al paper de l'Església en el món i a les peculiars realitats socials, culturals i religioses existents."

El tercer front que Blázquez ha d'encarar és el de la coordinació dels bisbes. No li serà fàcil, perquè n'hi ha molts que volien que Rouco Varela continués i per molt poc no ho van aconseguir.

Francesc Romeu
(AVUI 15-3-05)

Nova representació del C.D.E.

Document llegit a l'Assemblea, el 5 de març de 2005. (En reproduïm un fragment).

Estimadíssimes amigues: El dia que vam celebrar els 18 anys de vida del CDE, us vaig dir que el passat ja estava fet i documentat i que volia donar una mirada al futur, i així ho vaig fer...

Avui cal que faci una mica de balanç d'aquests 18 anys, ja quasi 19, i em complauré en recordar algunes fites per mi importants.

He de dir-vos que la meua pròpia història personal ha quedat marcada i modificada a causa de les responsabilitats que vaig assumir un dia de l'any 1986, als meus 46 anys. La veritat és que

no sabia on em posava. Si ho hagués sabut potser hauria tingut por. Aquella por que paralitza i no deixa créixer. El meu desconeixement del tema era total, però m'hi he involucrat tant com he pogut tots aquests anys (...).

Vull començar per agrair públicament el paper tan important que va tenir als primers moments l'acollida de la Maria Martinell, una teòloga compromesa amb el feminisme, com ho ha demostrat repetidament amb els seus articles a *Foc Nou*. Ella ens va conduir al principi i ens va obrir a coneixements nous orientant-nos cap a un feminisme cristià força desconegut per a nosaltres en aquells anys dels finals dels vuitanta.

També vull recordar les nostres companyes que ens han deixat en aquests anys com la Montserrat Sobregrau, la M. Rosa Fornés, la Josefina Queralt, l'Engràcia Sorribes, entre d'altres, i alguns homes que ens van donar el seu suport com per exemple penso en Mn. Gumersind Vilagran de Girona i en Jordi Daví, tots dos morts recentment

Com us deia, estic molt contenta d'aquella ignorància. A poc a poc vam anar posant juntes tota la nostra imaginació i vam anar desenvolupant un pensament, al principi intuïtiu, però que es va anar confirmant i assentant a mesura que ens endinsàvem en la temàtica. Hem vist com feminisme i cristianisme és necessiten i es completen, i entre

totes hem anat teixint la vida del CDE.

Hem fet innumbrables actes, cursos, manifestacions al carrer, hem publicat llibres, hem tirat endavant una revista, hem anat a parlar allà on ens han demanat, tant en grups petits com en grans mitjans de comunicació. Mai hem dit que no hi volfem anar. Això des del principi ho vam tenir molt clar. La nostra presència ha estat força sol·licitada i si repasseu les memòries d'aquests anys ho podreu constatar. El CDE ha crescut i s'ha guanyat un prestigi reconegut entre els grups més avançats dins l'Església, i també entre grups diversos que no són explícitament creients.

Hem establert lligams amb altres grups de la resta d'Espanya i d'Europa, catòlics i protestants de diverses Esglésies amb qui hem compartit moltes trobades que han enriquit el nostre bagatge i el nostre coneixement dels corrents de pensament actuals.

Vam organitzar el I Congrés Internacional de Dones Cristianes el 97, i el Seguiment Obert del Concili.

Finalment, el II Sínode Europeu de Dones, de l'estiu del 2003, amb més de 700 participants vingudes d'arreu d'Europa, va ser un gran esdeveniment al qual moltes de vosaltres va participar. Si no ho va poder fer, tenim un magnífic recull en forma de llibre amb fotografies i tot, a l'abast. Va ser una

gran empresa que ens va ocupar dos cursos complerts de preparació, però de la qual n'estic especialment orgullosa. Vam poder compartir amb persones molt diferents cinc dies plens i emotius.

Actualment el CDE té branques frondoses i abundants: El grup de Sabadell que organitza cada any un curs ben interessant i que té estrets lligams amb el grup ecumènic; Rubí va començar al mateix temps que Barcelona. Més tard Girona, amb un grup nombrós i amb una vida pròpia ben marcada. I per què no Mallorca, que aviat ens rebrà en la trobada anual de "Mujeres y teología" i que es consideren filles nostres. I a València també hi tenim un lligam que la M. Pau s'encarrega de mantenir sovint. També Sant Joan Despí i Santa Coloma tenen vida pròpia. Alhora petits grups en barris de Barcelona que tenen les seves trobades habituals. Tot això ha anat creixent i sorgint de manera ben natural.

He de dir sincerament que res de tot això no s'ha fet sol, sinó que gràcies a totes el CDE ha tirat i tirarà endavant. Des del 1986 cada tres anys he anat posant el meu càrrec a disposició de l'Assemblea que m'ha ratificat cada vegada, sense que hi hagués cap altra candidatura. La darrera vegada, abans del Sínode, ja vaig anunciar que tenia la intenció de no presentar-me més per al càrrec de presidenta.

Agraïxo tant les lloances com les crítiques que se m'han fet o se'm

puguin fer, perquè totes les rebo com a mostra de l'interès que demostren tant pel CDE com per mi mateixa.

Ara tenim al davant un nou repte. Totes nosaltres som les pedres que construïm l'edifici del CDE. Tenim al davant encara una gran tasca, perquè malauradament els objectius que ens vam marcar al principi, i que estan recollits en els nostres Estatuts, no estan assolits, però valen la pena. I val la pena que ens prenguem seriosament els objectius que al CDE portem a terme. Podrem canviar, treure o afegir el que vulguem, evidentment, però l'aprofundiment, l'estudi i la transmissió d'un feminisme cristià ha de ser en la base de tota la nostra actuació.

S'ha fet aquests darrers temps, una profunda reflexió sobre l'organigrama del CDE pensant en tot el que hem anat fent. És molt possible que un nou impuls canviï tasques, maneres de fer, prioritats, etc. Estic plenament segura que hi haurà una revifalla esperançadora i que els nous fruits d'aquesta primavera que rejoyenirà el CDE els veurem reposadament i els podrem recollir en un estiu proper (...).

Gràcies, de tot cor, a totes per la confiança que m'heu demostrat durant tots aquests anys. Continuaré sempre disposada a fer el que em demaneu. Podeu compartir-hi. Només us he de dir: endavant!

Sefa Amell

Paraules d'agraïment a la Sefa Amell en el seu comiat com a Presidenta del CDE

En nom de la Junta, penso que també en el de totes les sòcies, i en el meu propi, dirigeixo unes paraules d'agraïment a la Sefa, en el dia del seu comiat com a Presidenta del Col·lectiu de Dones en l'Església, que no com a membre del CDE.

Us podria fer un discurs acadèmic però estem entre companyes i en un clima amical, i per tant prefereixo dirigir-me a la Sefa i a totes vosaltres en un to més planer.

Dir unes paraules a la Sefa va lligat a parlar també del CDE, dels seus inicis i del seu creixement fins arribar a avui. Crec que per pensar en el present i en el futur també és bo fer una mirada al passat.

Sempre que fem memòria de l'inici del CDE ens hem de referir al II Fòrum "Home i Evangeli"; he tingut la curiositat de buscar la data exacta d'aquell Fòrum i l'he trobada; es va celebrar els dies 1 i 2 de febrer del 1986 a La Salle Bonanova; el taller sobre "Feminisme" va tenir lloc la tarda del dia 1 de febrer, per tant fa ja més de 19 anys que ens coneixem ..., com no he de dir que estem entre companyes !!!

Recordo que quan vàrem celebrar els 10 anys del CDE vaig explicar l'anècdota que va motivar que les que en aquells moments formàvem aquell petit nucli, de-

cidíssim que la Sefa fos la Presidenta.

Quan ja ens havíem reunit unes quantes vegades, un dia es va presentar la necessitat de passar unes pàgines o algun article a màquina; alguna de nosaltres digué: "Qui pot passar això a màquina?" i la Sefa va respondre "mireu, ho puc passar jo mateixa" ... i les pàgines a màquina es varen anar succeint, el grupet va anar agafant cos i la Sefa va passar de "mecanògrafa" a Presidenta.

Bé, així es va començar, han anat passant els anys i ens trobem en el moment present del CDE; la Sefa ha potenciat i ha donat un gran impuls al CDE; el CDE ha travessat fronteres, no només de la ciutat de Barcelona cap altres entorns de Catalunya, sinó vers l'Estat i molts altres països; en molts àmbits de lluita feminista cristiana i/o religiosa es coneix el CDE.

Sefa, reconeixem el teu treball, el teu esforç, la teva energia, la teva vàlua per entrar en contacte amb les Institucions i amb els Mitjans de Comunicació Social, en una paraula, el teu AMOR pel CDE i això ja no s'esborra. Has estat i passes a la nostra història com la primera Presidenta del Col·lectiu de Dones en l'Església.

Deixeu-me que faci un simbolisme. Avui el CDE és com una vinya amb uns ceps ben arrelats i amb una soca gruixuda. Al començament el CDE

era com uns quants plançons que no se sabia ben bé si arrelarien i creixerien, encara que nosaltres intuïem que sí; doncs sí, els plançons han crescut i se n'ha plantat de nous i avui la vinya és ufanosa i promet continuar sent-ho. I com el pagès quan veu que el seu esforç ha valgut la pena, també tu, Sefa, t'has de sentir joiosa de veure el CDE.

També vull tenir unes paraules de reconeixement a totes les companyes que durant aquests divuit anys han acompanyat la Sefa en la direcció del CDE; a la Magda Tomàs que ha estat quinze anys al seu costat com a sots-presidenta i a totes les altres, que fossin de la primera, de la segona o de la tercera "fornada" han anat format les diverses Juntes. I també a totes vosaltres, les sòcies, que ens heu donat el vostre encoratjament i recolzament, d'una o altra forma, perquè com en una vinya, heu siguit i sou els nutrients, la rosada, la pluja, ... que fan possible arribar a una bona collita.

Sefa, moltes, moltes gràcies per tot, però, com he dit al començament, no et diem ADÉU, no ens acomiadem !!!!

Voldria acabar aquestes paraules amb el lema d'aquell segon Fòrum "Oberts al futur, constants en l'esperança", però fent-lo ben nostre "OBERTES AL FUTUR, CONSTANTS EN L'ESPERANÇA".

Montserrat Grau i Grau

Paraules de la nova representant

Bé, aquí estem la nova Junta. Des del començament del Col·lectiu és la renovació més forta que hi ha hagut, doncs el fet que la Sefa sempre hagi estat al davant, ha donat una forta estabilitat al Grup

Per part nostra som conscients que tenim un repte molt fort,

però el que si que us podem garantir es que hi posarem tota la nostra voluntat i il·lusió per conduir el Col·lectiu fins allà on es mereix ser representat.

Es obvi dir-vos que per aquesta tasca ens cal tot el vostre ajut, ja que sense vosaltres no som res. El Col·lectiu som totes i si va bé, serà gràcies a

totes les integrants i si va malament..., llavors ja analitzarem quins hauran estat els factors negatius.

Està clar que no volem arribar a aquest extrem, ans tot al contrari i per això repetim que us necessitem, hem de treballar conjuntament, hem de mantenir molts contactes amb les delegaci-

ons, en definitiva hem d'estar totes unides per poder donar força al nostre treball.

Aquí m'agradaria fer-nos també nostre, un projecte que han posar en marxa les nostres companyes de Sant Just i que precisament surt en aquesta revista que avui us hem entregat i es diu: Bocins de Temps, per

compartir. Ens diuen que saben el que significa disposar de poc temps i per això és convenient socialitzar-lo

per poder fer entre totes el que soles ens és totalment impossible. Aquesta idea ens val i molt per el començament de

aquesta nova Junta Personalment us agrairé la vostra comprensió a tot allò que pugui fer i que potser no compar-

tiu; per això espero les vostres paraules, si cal reconduir alguna cosa. Moltes gràcies.

M. Dolors Figueras

El Col·lectiu ha anat creixent i cal que tothom ens impliquem en el seu funcionament. Per això hem volgut afavorir la corresponsabilitat: les comissions responen a aquesta intenció. Així doncs, hem d'apor-

tar el nostre saber i el nostre fer.

El nomenament de tres dones com a components d'una comissió permanent encarregada d'estimular, representar i exercir conjuntament el paper diríem "presidencial", parla d'un camí nou que pretén redistribuir

els serveis com més assembleàriament possible. Pretenem anar superant, de mica en mica, l'esquema del patriarcat avançant també en la nostra estructura interna, vers la comunitat d'iguals proposada per Jesús. (Redacció)

L'Equip de Coordinació ha quedat constituït per

M. Dolors Figueras i Fondevila

Comissió Permanent - Presidenta

M. Pau Trayner i Vilanova

Comissió Permanent

Vicepresidenta

Montserrat Grau i Grau

Comissió Permanent

Roser Garriga i Trullols

Tresorera

Assumpta Sesma i Vilagrasa

Secretària

M. Antònia Aragay i Prades

Responsable de "Fe - Pregàries"

Magda Tomàs i Ribes

Responsable de "Formació"

Carme Fortuny i Bonet

Responsable de la Revista "Paraules i fets de Dones"

Judith Seubas i Goixart

Responsable de "Comunicació interna i externa"

A la Pepita Valls del Grup de Dones d'Horta

De les nostres llàgrimes
surts de sobte el teu somriure
del nostre dolor
l'estel de la teva escalfor.

La teva vida, tant plena de vides
tant plena de noms,
tant rica en amor,
no s'esgota en tu
continua bategant i fluint
en cada un dels nostres cors.

Perquè pensar en tu és
buscar la justícia,
abraçar la veritat

celebrar la vida
i treballar per a la igualtat.

Ni una sola queixa va sortir des teus llavis
en la teva llarga malaltia
ens acollies a casa teva
amb alegria i amb bondat
ens vas fer creure en les persones
i ens vas donar llum per caminar.
Amb tu hem après
el gran valor de l'amistat.

Gràcies, Pepita!
per ensenyar-nos a estimar!
Barcelona, 25 d'abril del 2005

XIV Trobada de Dones i Teologia

Mallorca, 8, 9, 10 d'abril de 2005

Amb un títol, bastant provocatiu «Caïn on és la teva germana»? el tema central de la trobada va ser el de la violència contra les dones.

La ponència, que va donar magistralment la teòloga María José Arana, va versar sobre la influència de la religió en la violència contra les dones'.

182 dones, algunes força joves (no tot eren cabells blancs) i 3 homes van participar a la trobada. Gent de tot el territori de l'Estat, (Extremadura, Galícia, Andalusia, La Mancha, Madrid, Catalunya, Aragó, Illes Balears).

De Barcelona vam anar-hi un bon grup del «Col·lectiu». Les mallorquines ens esperaven a l'Aero-

port i ens van acompanyar fins a l'hotel. Molt ben acollides i molt ben allotjades devora «La Porciúncula» lloc on es va desenvolupar l'encontre.

La Porciúncula es mereix, per ella mateixa, un comentari. És un antic noviciat dels Franciscans de Mallorca. La paraula que ve del llatí «portiuncula», vol dir porció petita i, així es va dir el primer convent que va fundar Sant Francesc. Actualment s'ha convertit en una Escola i una Residència per a franciscans. Hi ha també un Museu, una Capella i uns bons locals per a celebrar-hi encontres, reunions, etc. Tot el conjunt té un caire rural, molt acollidor.

El dia 8, després de sopar ens vam anar presentant els diferents grups. El dia es va coronar, amb un concert que va donar el grup mallorquí «AL-MAYURQA»² amb adaptacions de músiques i cants de la Mallorca rural. Un esplèndid concert. Cal felicitar les organitzadores de la «trobada».

Dia 9, a les 9,30 i, ja a La Porciúncula, va començar pròpiament la Trobada: Es va inaugurar amb unes paraules de la presidenta de l'*Institut Balear de la Dona*, i una salutació de la Rosa Cursach, presidenta de *Creients i Feministes*. També eren a la Taula i van dir unes paraules de benvinguda, una representant de *Mujeres y Teología* i una del *Col·lectiu*.

De la ponència, només destaco algunes idees:

- Totes les religions tenen elements d'alliberament i elements d'opressió.
- Hem de buscar solucions a partir dels elements d'alliberament.
- Els elements d'opressió condueixen als complexos de culpa i a la submissió.
- Per fidelitat religiosa les dones, històricament, hem acceptat estar sotmeses.
- Hi ha una clausura monàstica i una clausura domèstica.

A la tarda hi va haver "Tallers". Una oferta molt completa i força suggestiva:

-Les Deesses de la Mediterrània.

-Introducció a la teologia i l'espiritualitat feminista

-La nova llei contra la violència de gènere. Llums i ombres

-La violència que pateixen les dones dins l'església

-Mites que fonamenten la violència

-Com plantejar-se la masculinitat al segle XXI.

Jo només parlaré del taller en el que vaig participar. "*Masculinitat al Segle XXI*".

Aquest taller estava promogut per tres membres del "*Grup d'Homes contra la Violència Masculista. Mallorca*" que van saber crear una bona dinàmica de participació i plantejar molt clarament l'objectiu del taller: "aprofundir en el coneixement de la imatge masculina, replantejar-la i buscar alternatives a la violència".

No es va arribar a formular cap conclusió

però va quedar clar que s'ha iniciat un procés i que els homes hi tenen un paper.

La gent sortia contenta dels tallers, durant la mitja horeta de descans sempre podíem picar alguna cosa dolça, anar a la màquina del cafè o beure un tasset d'"herbes dolces", que les organitzadores tenien a punt.

A les 19 hores va començar la pregària. Una hora de pregària. I, en silenci vam escoltar la música i vam contemplar la dansa que ens va ofe-

rir el grup manacorí "D Dansa".

"*Doneu-nos els poders de l'aire, en ells està el coneixement .. "Porteu-nos les llengües de foc.. "Doneu-nos el cantar de l'aigua.. "Doneu-nos la saviesa de la terra .. per a que aquestes jornades siguin fèrtils i productives"*

És molt difícil explicar aquesta pregària. La música, el moviment de les noies ballant, els elements que les acompanyaven, representant l'aire, el foc, l'aigua i la terra. Tot plegat una ma-

nera molt diferent, molt bella i molt profunda d'elevar l'ànima i el cos a Déu.

Sopàrem i sortírem a veure Palma de nit. Quan l'autobús ens va deixar davant la Catedral, es va posar a ploure de valent, cosa que no entrava en el programa, total que

després de cantar i riure sota la pluja vam decidir tornar a l'hotel.

Diumenge dia 10, taula rodona i conclusions. Més que conclusions es van dibuixar prioritats. Des de "Prendre consciència de la trista col·laboració de la dona en la construcció i la conti-

nuïtat de patriarcat" fins a enviar "una comunicació al Conclave". No m'allargo perquè confio que tot això es publiqui.

Després d'una Celebració, la trobada va finalitzar amb el dinar. A mi, ara em fa il·lusió acabar aquesta mena de crònica amb un poema de Mi-

quel Àngel Lladó, un del barons que van dirigir el taller. El poema és del llibre *Reivindicació de Jane*³.

¹ Serà publicada íntegrament per «Mujeres y Teología»

² És el primitiu nom de la Mallorca musulmana.

³ La Jane és la noia de Tarsan.

Alguns assistents a la XIV Trobada de Dones i Teologia

Somni

He somiat que,
per un instant,
tot era diferent.

Vull dir precisament igual:
tu, jo,
els éssers que viuen
més en enllà dels arbusts.

La terra tota:
els homes i dones
que l'habitam
i en gaudim.

Montserrat Fransoy

MANIFEST XIV TROBADA DE DONES I TEOLOGIA

Reunides a Mallorca prop de 200 dones de tot l'Estat Espanyol els dies 8, 9 i 10 d'abril a la XIV TROBADA DE DONES I TEOLOGIA, hem reflexionat sobre la responsabilitat de les religions en la violència de gènere amb el lema: "CAÍN: ON ÉS LA TEVA GERMANA?"

Volem en primer lloc expressar la nostra solidaritat amb i el nostre recolzament a: totes les dones que han patit i pateixen maltractaments i violència física, psíquica i espiritual en totes les seves formes.

En aquests dies hem treballat sobre les distintes formes de violència que pateixen les dones, una realitat complexa i dolorosa que va des de la feminització de la pobresa, passant per la dis-

criminació laboral i la violència física o de consciència, fins a les múltiples marginacions a tots els nivells, però sobretot a l'Església.

Creiem que tots i totes, des de diferents sensibilitats polítiques i religioses, hem treballat colze a colze per eradicar qualsevol tipus de violència i especialment la violència de gènere, analitzant amb rigor les seves causes.

Les dones fa molts anys que hem anat organitzant grups i xarxes arreu del món des d'on hem resistit davant les diferents formes de despreci i agressió. I sentint-nos Església i a la llum de l'Evangelí treballem pel nostre alliberament i el de t@ts els/les oprimits/des. Constatam que la nostra Església no només no és sensible a aquest problema sinó que

a més es còmplice del mateix i per això exigim la seva conversió.

La coincidència del Conclave amb la nostra Trobada ens fa sentir amb més força el dolor per l'absència de la veu de les dones en un esdeveniment tan decisiu pel futur de l'Església, la qual cosa fa més evident la nostra exclusió.

Creiem que ha arribat l'hora en la que l'església revisi la seva visió antropològica i en conseqüència la seva doctrina moral, el seu magisteri, les seves pràctiques i la seva estructura per transformar-les des d'una visió cristiana i evangèlica.

Palma de Mallorca, 10 d'abril de 2005.

Evangelista Vilanova i Bosch, benedictí i teòleg

Un dels grans teòlegs de Catalunya, reconegut també per bastants països del nostre planeta, ha mort.

Ha mort. Però per moltíssima gent que l'estimàvem, que l'apreciàvem, i que ens ha fet molt bé durant la seva vida, continuarà éssent viu entre nosaltres amb la seva extensa obra escrita oberta i lliure, d'home savi però senzill, de monjo espiritual, però que va saber aterrar pels camins que trepitgem els cristians i cristianes de base i pels camins de molts no creients.

L'estimàvem, encara que per una part de la jerarquia, era un problema. Era un problema perquè deia les coses clares, perquè era fidel a l'autèntic evangeli de Jesucrist. A part que va signar junt amb altres teòlegs documents polèmics (que per mi no ho eren gens), també va ser un "cap de turc" per un assumpte que, com estem a l'any del Quixot anomenaré "de cuyo nombre no quiero acordarme", el van fer marxar de Montserrat per un temps. El P. Evangelista ha sofert molt, tot i que ell em va dir somrient: "no et preocupis Mª Rosa m'han destinat al casal Borja i la biblioteca dels Jesuïtes de Sant Cugat és esplèndida".

El "Col·lectiu de Dones en l'Església" tenim molt que agrair a aquest monjo. A part de ser un bon amic d'algunes de nosaltres va venir a Sant Andreu de Llavaneres a participar en un curs titulat "Les dones trenquem el silenci". Ell, ens va parlar llargament clarificant

molts conceptes sobre "la dona en la història de l'Església".

Resumint diré que va parlar de la manipulació de la memòria, d'una història global, d'una emergència de les consciències femenines durant els darrers segles, de l'època dels pares, del pensament del matrimoni i virginitat; també ens va explicar una antropologia sobrepasada, de l'època medieval, de com els teòlegs veuen a la dona, de les teologies feministes que anaven sorgint durant la segona meitat del segle vint, del document del papa Joan Pau II la "Mulieres dignitatem". Així, anàrem descobrint el paper de les dones entre elles: la benedictina Hidegarda de Bingen (1098-1179), la qual va ressaltar molt les qualitats de la dona, en una època en què no era valorada per res; Clara d'Assís; Caterina de Siena; Brigide de Suècia. També ens va parlar de l'època de l'edat mitjana, de l'època post-tridentina, i molts més temes.

Nascut a Rubí el 6 d'Agost de 1927, Evangelista

Vilanova ha estat professor de la facultat de Teologia. En el pròleg del seu llibre "Esperit i Llibertat", Raimon Panikar deixà anar unes frases que ens poden servir a tots els qui restem encara a la terra: "l'autor és un buf pastoral que vol alliberar tants cristians de la por que hagin deixat de ser-ho perquè no poden combregar en el que els sembla incompatible amb la sensibilitat del nostre temps". "La dignitat de l'home exigeix la llibertat i l'autèntic cristià no pot ésser un esclau".

Evangelista ens mostra com la seva fe li permet ésser plenament humà i home del seu temps. Les seves pàgines són d'una espiritualitat assenyada, plena de salut tant humana com cristiana.

De la seva bibliografia tan extensa anomenaré només els que jo he llegit: -El coratge de creure (1976).

-Esperit i Llibertat (1988).

-La Fe cristiana, entre la sospecha y la inocencia (1990).

-Per un itinerari cristià (1995).

-I molts articles d'ell en diverses revistes...

L'any 1958 va fundar "Qüestions de vida cristiana" i en fou director fins l'any 1996. Té també els tres volums de la "Història de la teologia cristiana", publicats entre el 1984 i el 1989, amb pròlegs d'autors com M. D. Chenu, Miquel Batllori, i Giosseppe Alberigo.

Com diu el "Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya" s'orientà a una reflexió sobre l'experièn-

cia de la Fe que l'ha portat a la història de la Teologia, dinamitzada per l'Esperit.

Del 1965 al 1969 col·laborà activament a l'Escola de Teologia de Catalunya per a seglars i al Fòrum Vergés de Barcelona.

El 1954 va ser president de l'Associació de teòlegs catalans. Fou membre de la comissió arxidiocesana de Barcelona per a la doctrina de la Fe (1967) i per la litúrgia (1968).

El van anomenar membre de l'Associació de teòlegs europeus amb seu a Tübingen, Alemanya.

Va ser membre dels Consells de redacció de la revista internacional "Concilium" i de la revista "Fase".

El seu itinerari teològic revela el mestratge de Dominique Chenu.

El Pare Evangelista Vilanova ha mort. Però el seu somriure, les seves paraules, i la seva gran obra resta entre nosaltres. Encara que va ser criticat per alguns, va ser alabat per molts.

Descansi en pau.

Si algú està interessat en el que ens va dir en el primer dels nostres cursos podeu consultar o comprar el llibre del Col·lectiu de Dones en l'Església (Editorial Claret) "Les dones trenquem el silenci".

Gràcies Evangelista Vilanova per ser el primer home (junt amb Gabriel Cañelles, bibliista) que et vas atrevir a participar com a ponent en un curs del C.D.E.

**Mª Rosa Recasens
i Ariza**

Romeria, memòria i celebració

Òscar Romero
Lluís Espinal
25 anys

FENT MEMÒRIA... FENT CAMÍ

El dia 13 de març vam anar a una festa. Des de diferents punts de la geografia catalana, cristians i cristianes de diferents grups i comunitats van arribar al poble de Sant Fruitós del Bages, per celebrar el record dels màrtirs recents d'Amèrica Llatina, entre ells monsenyor Oscar Romero i Lluís Espinal, que representen molts altres màrtirs amb noms menys coneguts per nosaltres, però que han mort assassinats igualment per la seva opció pels pobres i per fidelitat a l'evangeli de Jesús.

Ara fa 25 anys d'aquells fets, i aquí, a Catalunya, cada any hem recordat en la comunió i la pregària els nostres germans del Salvador, Bolívia, Xile, Argentina, Brasil... El Comitè Oscar Romero ha sumat voluntats i esforços per mantenir viva la memòria dels màrtirs de la nostra època. També el Col·lectiu de Dones en l'Església hi ha anat participant, i en aquesta Romeria especialment.

La trobada, senzilla, per ben preparada, unia el sentit més popular d'una festa, amb la profunditat

d'un testimoni cristià que ha transcendit els límits d'Amèrica Llatina per esdevenir un testimoni universal per a tota l'Església.

La Romeria, colorista, plena de símbols, és un acte religiós en el qual tots i totes som protagonistes. Caminar, parlar amb el del costat, pregar, cantar, contemplar la natura, olorar la terra... El nostre grup de dones portaven uns bastons i hi anaven penjant cintes de colors amb noms de sants i santes, oficials o no, però que tots els sentíem vivents.

La lectura d'unes lletanies, invocava les dones bíbliques i d'altres més actuals, sants i santes coneguts de sempre, a caminar amb nosaltres, durant la romeria i en la vida diària.

Hi va haver testimonis d'algunes persones, de comunitats, com la de Matagalpa. A mi personalment em va colpir el testimoni d'un exmilitar del Salvador que va conèixer

monsenyor Romero i que ara, fora de l'exèrcit, dona testimoni i denuncia el que va passar al seu país i els responsables de la mort del bisbe Romero.

Al turonet més alt del recorregut, vam celebrar l'Eucaristia, a la qual es va anar afegint cada vegada més gent. Costava poc, en aquell entorn, entendre les Benaurances, el sentit dels rituals de la missa, molt simplificats, molt compartits, plens de sentit. Es van oferir llavors, tires de roba, terra, romaní, retrats, frases escrites, pa i vi.

Al poble de Sant Fruitós de Bages, lloc on va néixer en Lluís Espinal, ens van acollir en tot moment i es van abocar en l'organització dels actes als quals es van afegir moltes persones del poble, també les autoritats. El dinar es va fer al pavelló d'esports, que era ple, però hi va haver lloc per a tothom.

En l'acte de la tarda, vam poder veure i escol-

tar un missatge del bisbe Pere Casaldàliga, dient-nos que se sentia en comunió amb tots nosaltres i amb tots els pobles d'Amèrica Llatina. Més tard, en el mateix pavelló, la Coral Primavera per la Pau va interpretar les seves millors cançons i el públic els ho va agrair amb força aplaudiments i molt d'entusiasme. Per acabar, van cantar la "Cantata de la Terra sense mal", una cantata, el text de la qual és de Pere Casaldàliga i la música d'en Genis Mayol, director de la Coral.

I per acabar aquesta molt resumida crònica, uns versos de la cantata:

Jo era la Terra lliure,
jo era l'Aigua neta,
jo era el Vent pur,
fecunds d'abundància,
desbordants de cançons.

I nosaltres et vam descompartir
en regles i fronteres.
A cops de cobdícia,
vam retallar la Terra.
Vam envair els sembrats,
les cabanes
i l'Home.

Recollit per
Ernestina Ródenas
Militant de l'ACO i membre del
Col·lectiu de Dones
en l'Església.
Barcelona, abril de 2005.

RESSENYA

LA VIDA ESCRITA POR LAS MUJERES.

Anna Caballé. Barcelona. Lumen 2004.

És el títol dels quatre volums que recullen una antologia dels textos més

rellevants de les principals escriptores hispanes a un i altre costat de l'Atlàntic. Són quatre volums que descriuen la lluita de les dones per integrar-se intel·lectualment en un món que les ha marginades de forma gairebé fraudu-

lenta. Malgrat això les dones han escrit i han defensat la seva autonomia artística i les seves opinions. No sempre han estat enteses, però ara el nostre deute és improrrogable. (Biblioteca Central Tecla Sala).

Administració i confessions religioses

La conferenciant ha centrat l'exposició en clarificar idees i destacar uns punts importants que re-produïm parcialment.

"Administració", aquí vol dir Direcció General d'Afers Religiosos. I la funció principal de la DGAR és l'atenció a les entitats religioses.

És important el plural de l'altre pol de la relació, les confessions religioses. Perquè, encara que l'Església catòlica és la majoritària, a Catalunya hi ha 12 grans tradicions religioses més...

El punt de partida de la relació: la laïcitat

La laïcitat és la distinció o separació entre el poder polític i les confessions religioses...

La laïcitat catalana és el respecte a la pluralitat.

En una societat secularitzada i plural, totes les confessions religioses han de ser tractades amb el mateix respecte i sense menysprear-ne cap.

Peticions de la DGAR a les confessions religioses

La Generalitat només pot formular peticions a les religions pensant en l'interès general de la societat:

Una de les coses que la Generalitat els demana, és que tinguin present la realitat nacional catalana.

Una altra petició del govern a to-

tes les confessions és que continuïn col·laborant amb tota la societat en la defensa dels drets human

Demanem també a cada confessió religiosa que s'obri i que dialogui amb la resta de la societat i de la cultura catalana i a les altres confessions.

"Com" és aquesta relació

Cordial. Hem iniciat un diàleg cordial amb totes les confessions.

Condicionada. Que sigui cordial no vol dir que sigui tot el lliure que hauria de ser. La relació entre l'Església catòlica i la Generalitat està condicionada per dos estats: l'estat del Vaticà i l'estat espanyol. La relació entre la Generalitat i els musulmans, els jueus i els protes-

Montserrat Coll

tants està condicionada per l'estat espanyol.

Plural. No és una relació gens monolítica, gens homogènia, gens uniforme. Hi ha una varietat de relacions segons els estaments, les entitats o els grups.

El contingut de la relació: la col·laboració

Perquè aquesta col·laboració sigui possible, hi ha d'haver un reconeixement per part del govern de totes aquelles aportacions positives de les religions a la societat catalana. Les religions aporten grans valors viscuts a la convivència: pau, solidaritat, respecte, justícia, tolerància, ajuda, etc.

Per una col·laboració sana, també caldria "normalitzar" la qüestió de la presència institucional del govern en actes religiosos.

Punts de col·laboració

Els punts actuals de col·laboració són molts:

- Tasques d'assistència social
- Tasques de conservació del patrimoni arquitectònic
- Escoles
- Assistència religiosa a presos i a malalts.

Entre els/les assistents a la xerrada hi havia la nostra companya, que fa aquestes aportacions.

És la primera vegada que escric en aquesta revista, estic molt contenta que m'ho hagin demanat.

Avui, primer dilluns de mes en lloc de tenir la trobada de teologia, ha vingut la Sra. Montserrat Coll. Som 34 dones i un home que ens mostrem molt interessats per les seves explicacions.

Diu que el Tripartit vol que es faci una classe de socials on s'ensenyin totes les religions, sense concretar-ne cap. I quan s'acabin les classes a l'escola, el que li interessi que vagi al seu corresponent col·lectiu perquè li imparteixin la seva catequesi. L'Església catòlica no ho vol, però ja hi ha moltes escoles que ho fan així.

Va fer també referència a la poca atenció de Roma cap al govern català quan en la beatificació mossèn Pere Tarrés no va ser convidat. Això demostra que a Roma només hi té vot la Conferència Episcopal espanyola i que els catalans no hi som representats per ningú.

Deduïm doncs, que s'ha de treballar perquè

Catalunya tingui el seu propi Episcopat. I que hem de col·laborar amb les altres religions, ens hem de comunicar i no excloure perquè la veritat absoluta no la té ningú. Jesús no va excloure ningú, doncs respectem-nos tots, acceptant-nos tal com som.

Marta Gironès

La marginació de la dona a l'Església

A causa de l'extensió del text, s'ha fet una selecció dels paràgrafs agrupats en el tres següents apartats.

LA DONA

És un fet evident que la dona ha estat, i està, discriminada dintre l'església, però també és un fet evident que allò que ens dóna vida és molt més gran que aquesta discriminació.

L'essència és Jesús. I és aquí, en aquest arbre, on penso vertebrar la meua vida, la construcció del meu pensament, els meus sentiments...

La dona està marginada a l'església?, ben cert, però tampoc els qui formem l'església convertim els pobres en el centre, no som profètics, no donem la mà a la gent en les situacions dures de la vida, no estimem i fem un lloc per a tothom, no tenim, i no som, uns símbols llegibles des de l'evangeli, sé que escandalitzem a molts...

Sí, és cert, la dona està marginada a la nostra religió i a d'altres, però també és cert que els sentiments i les accions que Déu ha inspirat en les nostres vides estan per sobre d'aquesta marginació. El camí exterior i interior que cadascú fa amb Déu està per sobre d'aquestes limitacions...

L'ESGLÉSIA

El meu concepte d'església és gran. Va molt més enllà dels contorns que havia imaginat. Allò que vivim ens força a avançar en el pensament, en la concepció de les coses. Per a mi església vol dir comunitat, missió, vivència d'uns valors i

d'una presència. En aquesta direcció, al meu parer, s'ha de treballar. El valor de la comunitat, de viure amb els altres, el valor de sentir-nos implicats en l'evangelització, que és la humanització d'aquest món tan insolidari, saber transmetre la vida de Jesús i saber crear les ganes de viure com Jesús, optar per uns valors que siguin llegibles a la nostra vida, i viure sota l'empar i l'empenta d'aquesta presència que, per més camins difícils que passem, mai no s'oculta.

Parlo d'una església compromesa, a totes, amb el món. No d'una església tèbia, ni d'una església que s'entreté mirant-se el melic, parlo d'una església decidida, activa, plena de força, de vida, una església que escolta, que acull, entendent sempre que l'altre ens ajuda a trobar un fragment més de la veritat. Una església que

no exclou ningú, que acompanya..., una església d'abraçada, de salvació. Una església que transforma la vida humana perquè encomana i fa créixer en l'altre la vida de Jesús. I la vida de Jesús és molt clara, no admet digressions. Una església que constitueix un veritable símbol de l'esperança a nivell mundial. Que els homes i dones del nostre temps sàpiguen i experiencin que allà on hi hagi una comunitat de Jesús, allà hi trobaran un refugi, una oportunitat de transformació, d'ajuda, de suport, de companyia... Una església que es desvia pels més necessitats.

COMPROMÍS

Sóc partidària de crear el futur ja en allò en què estem presents. Avançar i procurar avançar amb decisió... No tenim tot el temps del món. Que cadascú esculli una par-

cel·la, i allà que desenrotlli la vida segons el Regne de Déu. Quan els obstacles sorgeixin, amb força, s'ha de considerar quina és l'actitud que cal prendre, però en general jo diria: fer el que va dir Jesús, si allà no us reben, us espoleu la pols, i cap a una altra banda, i tornar a començar...

Crec que hem perdut massa temps en digressions crítiques. Invertim el temps en crear un món nou.

No cal esperar res. Construïm ara ja, allà on siguem, en allò que decidim, veritables comunitats de Jesús, espais d'humanització, espais de Déu. L'Esperit Sant ja farà les connexions necessàries. Perquè l'Esperit Sant sí que és global i treballa a favor d'una globalització on cada vida trobi en el sentit més ampli un espai de dignitat.

Voldria fer fortament la crida a desenrotllar un paper essencial dintre del món i de l'església, la dona, que és un crit de vida i d'esperança, crec que té en aquests moments un paper importantíssim, poden ser les portadores d'un veritable moviment de renovació espiritual, humana..., i jo ho convido a fer, amb tot el coratge del que pugui ser capaç

**M. Lluïsa Geronès
i Estrada**
Barcelona,
2 de maig de 2005

Activitats del CDE

L'Acadèmia Catòlica de Sabadell acull un dels actes del 8 de març, Dia Internacional de la Dona

En el programa distribuït per la Regiduria d'Igualtat Dona-Home, s'anunciava així: "Dones, Espai espiritual: Moments de reflexió i comunicació per a tots i totes, creients o no, que en sentiu necessitat." Organitzat per: Col·lectiu de Dones en l'Església, Grup de Dones Bahà-í, Edsglésia Baptista del Redemptor i Unió de Mares.

Aquest acte, que s'oferia per primera vegada, es desenvolupà amb una bona assistència parti-

cipativa, rica en espiritualitat i compromís.

Es llegiren lectures de l'Antic i el Nou Testament i de Bahà-u-là,

totes referents a dones, extraient-ne el significat i el missatge.

Es crearen espais de participació simbòlica, molt emotius i de fort contingut i les pregàries espontànies, amb fons de música de Bach, aconseguiren un ambient de recolliment i comunicació que va deixar un bon regust esperançat en el món de lluita per la igualtat i la justícia envers les dones.

El motiu de la trobada s'esposa en la introducció de l'acte que a continuació transcrivim:

Introducció:

Moltes persones es pregunten: Preguar, per què? Serveix per a alguna cosa?

En el nostre món utilitarista, ens costa entrar en un terreny de gratuïtat com és el de la pregària.

Com diu Raimon Panikkar:

"La pregària crea una atmosfera que ens transcendeix, que permet actuar amb llibertat, fins i tot amb aquells que no comparteixen les nostres idees. Comporta acceptar els nostres límits i imperfeccions. Ens situa en un pla d'igualtat amb els altres.

Demanem saviesa i inspiració, invoquem la misericòrdia que ens permet mantenir la joia i la pau, malgrat la situació alarmant del món actual".

No preguem per evadir-nos de la realitat.

L'experiència de Déu porta indefectiblement al compromís per a la persona humana i per al seu alliberament.

Per això, perquè estem compromeses en l'alliberament de les dones, us hem convidat a pregar avui, juntes, dins dels actes del 8 de març.

(Text enviat per Montserrat Graner).

Celebració del 8 de Març

Amb motiu de la celebració del "Dia internacional de la dona treballadora", el "Grupo de Reflexión de Mujeres, Sagrada Familia" de la parròquia de Sant Miquel, vam organitzar una xerrada-col·loqui sobre el tema "Dona i Bíblia". Vam convidar la M. Pau Trayner del "Col·lectiu de Dones en l'Església", teòloga que aprofundeix la Bíblia des d'una visió feminista. Encara que en un principi havíem pensat realitzar aquesta sessió per nosaltres, després vam veure que fora bo donar-li la màxima difusió. Era el dia de la Dona i volíem que moltes poguessin tenir l'ocasió de descobrir la Teologia feminista.

La lectura de Lluç 10,38-42: Marta i Maria va introduir el tema. A continuació, la M. Pau va entrar en matèria començant per les "matriarques": Sara, Agar, Queturà, Rebeca... Mitjançant unes diapositives anava fent les explicacions. Va ser tan gran l'interès suscitat en les dones, van ser tantes les preguntes que li van formular, que vam decidir repetir aquestes trobades cada dos mesos. Així anirem veient el paper tan important exercit per la dona en la societat d'aquell temps, i per tant les podem valorar com es mereixen. Al mateix temps ens preguntem si actualment és molt diferent la situació de la dona en l'Església.

Loli Alarcón i Tere Mollà (Traducció)

Els anys passen volant

El dissabte 5 de Novembre el CDE vam celebrar el divuitè aniversari de la seva fundació, va ser una festa molt emotiva que en va fer recordar uns començaments molt il·lusionats. Cerc que la majoria sabeu que el CDE va sorgir a rel d'un dels "Fòrum Home i Evangeli" en el qual hi havia un àmbit de treball que tractava la realitat de la dona dintre de l'església, la Maria Martinell era la responsable d'aquest espai. Només puc dir que quan el dia va acabar ja ens havia quedat clar que aquella trobada no podia ser l'última.

Els intents de formar un grup de treball van ser apassionants però també tenien els seus moments descoratjadors. Nosaltres intentàvem sempre donar una oportunitat més per poder-nos trobar amb l'esperança que les coses anirien millor. L'esperança que és una capacitat molt femenina ens va donar la raó, i amb l'ajuda de la Maria Martinell que sempre ens va posar a disposició els locals de ICESB vam anar tirant endavant. Si hagués de fer una valoració, tenint en compte les expectatives que hi havia en el moment de la creació del grup, hauria de dir que és molt bona.

Assumpta Cardona

Aquest escrit s'hauria d'haver inclòs en la revista anterior, on es parlava dels 18 anys del Col·lectiu. Demanem disculpes.

Llum verda al matrimoni gai

El Congrés de Diputats ha aprovat dues reformes que ampliarien el camp de llibertats individuals: Introduir al Codi Civil la unió entre persones del mateix sexe com a matrimoni i una reforma per agilitzar el divorci. Ferran Casas. (L'Avui 22-4-05).

No és una manera de tenir en compte a tothom?

La violència d'una religió que mata les seves pròpies dones

Només un Islam malvat, tortuós, profundament malalt pot agafar una noia de 29 anys, tancar-la amb una "burka", soterrar-la fins als genolls, repartir pedres entre els nens, homes i dones que hi ha al voltant, atorgar l'honor de tirar les primeres pedres al seu marit i fills, i lapidar-la públicament fins a la mort. Han matat un altre dona a pedrades. Sols en sé el nom, AMINA, que significa "fidelitat" en àrab.

Fins quan patiran les dones de

l'Islam? On són les paraules del crit de solidari, de la crítica periodística, del rebuig polític?. Pilar Rahola. (L'Avui 28-4-05)

Què ha dit l'Església, els polítics, les ONGs...?

BIBLIOGRAFIA

La biblioteca del Col·lectiu disposa dels següents llibres, que recomanem, i potser a l'estiu hi haurà temps per llegir. En els dos primers hi ha uns articles de l'Evangelista Vilanova.

- Les dones trenquem el silenci
- Vers una antropologia cristiana integradora
- Superar la violència

Del curs d'estiu, sobre LA SEXUALITAT I LES RELACIONS AFECTIVES EN LES TRADICIONS RELIGILOSES, esperem que se'ns doni una ampla bibliografia.

Un tal Herráez

Hi ha hagut un canvi en la Conferència Episcopal Espanyola que gairebé ha passat desapercebut, ha plegat Bernardo Herráez, gerent de la Conferència i conseller de la COPE

Bernardo Herráez va demanar als bisbes espanyols que no li diguessin res sobre els continguts de la programació de la emissora mentre no els hagués de demanar diners. (La COPE ha resultat rendible). Mentre Jiménez Losantos continua bramant, hi ha qui diu que ara els bisbes espanyols es vendran l'emissora. Desclot. (L'Avui 20-3-05)

Jerarquia + diners

=

falta de respecte ?

El diaconat femení

L'Assemblea Episcopal de l'Església Ortodoxa Grega del mes d'octubre de 2004 es plantejà la restauració del diaconat femení. A principis del segle XX la qüestió del diaconat femení, que havia existit en època patrística, fou posada novament a la llum del dia. Divereses reunions panortodoxes, com també les trobades de dones ortodoxes a Damasc (1996) i Istanbul (1997) s'han pronunciat a favor de la restauració del diaconat femení. En aquest sentit cal esmentar els treballs de la teòloga ortodoxa Elisabeth Behr-Sigel i les trobades a París de "Dones i homes en l'Església" (2000) a favor de una restauració creativa del diaconat femení, inscrit plenament en la tradició de l'Església. (Oikumene 1r. trim. 2005).

Quan es donarà algun pas en l'Església catòlica ?

AGENDA

Som conscients que una revista trimestral no pot oferir una agenda actualitzada. En el Col·lectiu periòdicament s'informa de les activitats dia a dia. Si hi esteu interessades/ats poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Recordeu i reserveu-vos sempre:

PRIMERS DILLUNS DE MES (18,30 h.)

Tema teològic

TERCERS DILLUNS DE MES (18,30 h.)

Vida del Col·lectiu

ULTIMS DIVENDRES DE MES (19,30 h.)

Temps de pregària

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Institut Català de la Dona

Generalitat de Catalunya
Direcció General d'Afers Religiosos

Butlleta de subscripció

Quota anual 10€

Nom i cognoms _____ Adreça _____

Població _____ Telèfon _____

Tipus de subscripció anual per rebre *Paraules i fets de Dones*

Domiciliació bancària _____

Nom del/la titularAdreça

D.P.Població

Banc o CaixaEntitatControl.....Oficina.....Nº compte/llibreta

Us prego que fins a nova ordre carregueu al c/c o llibreta indicada els rebuts que us presentarà el Col·lectiu de Dones en l'Església, en concepte de subscripció al Butlletí *Paraules i fets de Dones*.

Podeu també enviar transferència al Compte corrent del CDE número 2013 0121 48 0200449566

Signatura